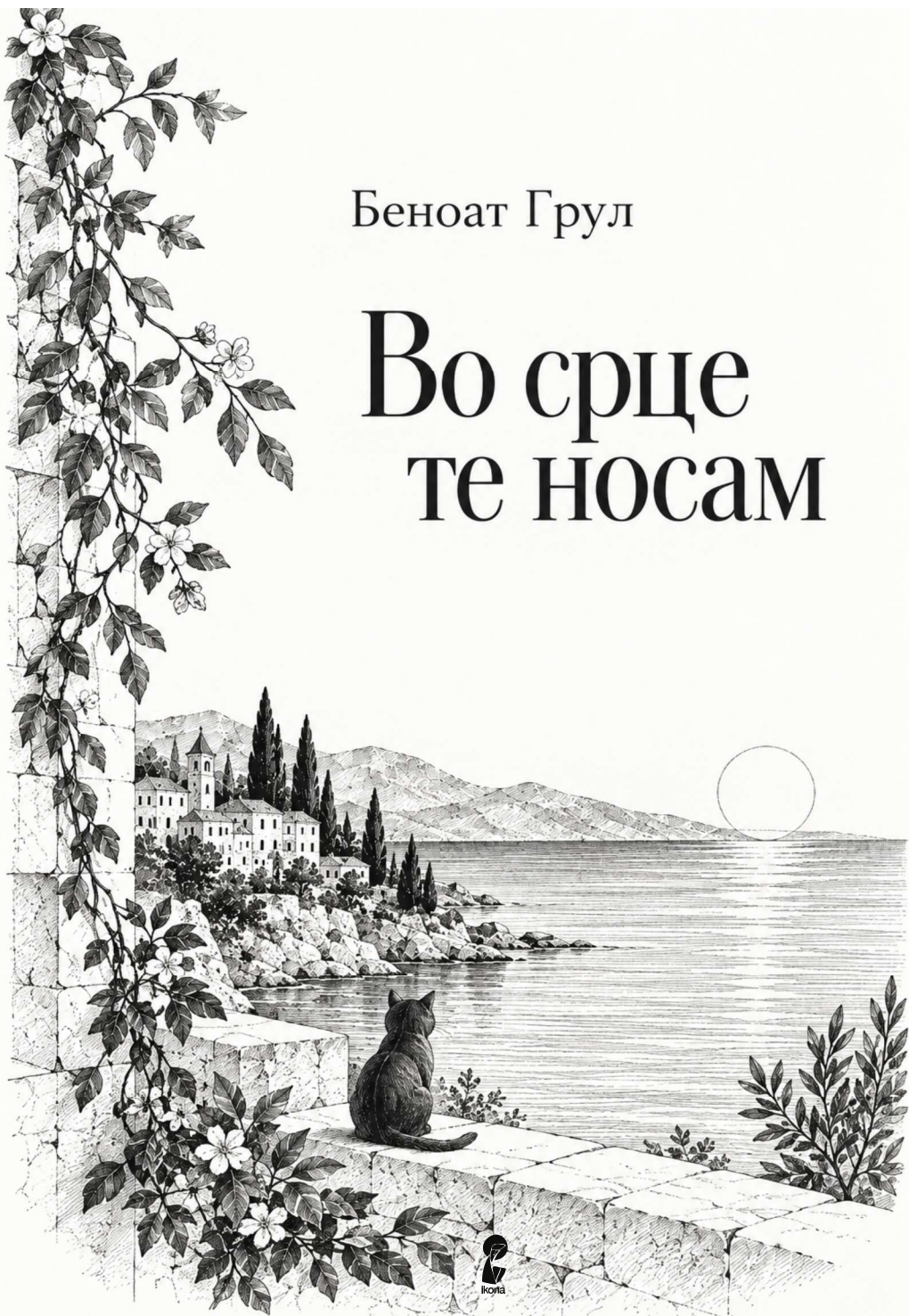

Беноат Грул

Во срце те носам

Наслов на оригиналот
Les Vaisseaux du Coeur
Benoite Groult

Уредник: Наташа Данчевска
Превод од српски: Наташа Димитриевска
Лектор: Вања Димитриевски
Печати: Студентски сервис, Скопје
Издавач: Икона 2026

Copyright © Éditions Grasset et Fasquelle, 1993

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека "Св. Климент
Охридски", Скопје

821.133.1-31

ГРУЛ, Беноат

Во срце те носам / Беноат Грул ; [превод од српски Наташа
Димитриевска, Вања Димитриевски]. - Скопје : Икона, 2024. -
175 стр. ; 21 см

Превод на делото: Les vaisseaux du coeur / Benoit Groult

ISBN 978-608-4993-47-6

COBISS.MK-ID 63879429

*Осамен е секој оној кој никогу на светот
не му е најбитната личност.*

Елен Дојч

Кој би можел да знае како да ја одржи незгасливата страст
помеѓу мажот и жената?

Кој знае, наспроти времето кое изминува, да ја зачува убавината на љубовта од несреќното секојдневие?

ПРЕДГОВОР

Како да му се јавам, а неговата жена тоа никогаш да не го дознае? Да му дадам некакво бретонско име, бидејќи исто такво му беше и вистинското? Би сакала да му дадам име на поет, исто како на оние ирски јунаци со бескрајна храброст кои ги изгубиле скоро сите битки, но никогаш не ја изгубиле душата.

Можеби би му прилегало некое викингшко име? Не, тие биле русокоси. Можеби, келтско, тие биле темнокоси, со сини очи, а брадите им биле со црвенкаст сјај. Тој припаѓал на тој народ со нејасно географско потекло и со проблематично минато кој преживеал во поезијата, но не и во реалноста.

Сакам да му пронајдам некое грубо и силно име кое би прилегало на неговата масивна појава, на костенливата коса спуштена на челото и виткана на широките раменици, со весели сини очи, кои личеа на две морски капки под густите веѓи, со татарски образи и виткана брада, која ја пушташе да расте кога престојуваше на море.

Пробав неколку различни имиња за него, огледувајќи се во моето внатрешно огледало... не, ова не би одговарало на оној негов бесен и тврдоглав израз кога некој ќе му се спротивставеше, повторно, не одговараше на неговиот тежок чекор.

Можеби „Кевин“, под услов да се изговара со англиски нагласок, а не „Кевен“.

„Ив“, предложи еден исландски рибар.

Во текот на летниот одмор на бретонското крајбрежје запознав доста кои се викаа „Жан-Ив“ и тие претежно беа ситни со црвенкасти пеги.

„Лоик“ би можело да се земе во предвид, но би сакала некое поретко име, нешто што би одговарало за корморан.

Можеби „Тугдал“ или „Говен“, имињата на витезите од Тркалезната маса. Или „Брајан Бори“, име на ирски освојувач? Но, французите тоа би го изговарале како „Бриан Бори“, со меко „р“, со она неодредено плеткање на јазикот кое се одвива

во нашите усти и со кое гласот „р“ го претвораме во некој недопадлив звук.

Сакав за него витешко име. А, кој витез би можел да биде поблагороден од Говен, син на норвешкиот крал Лот, и Ана, сестрата на Артур, и кој загина во битка против кралскиот предавник, Мордред? Трезвен, мудар, достоинствен, благороден, надарен со неверојатна сила и потполно верен на својот владател, како што се наведува во песните од циклусот за кралот Артур, иако не бил поет, туку човек од акција по секоја цена, подготвен за предизвици и секакви јуначки дела. Така барем е опишан во бретонскиот циклус на песни, а таков беше и човекот од мојата приказна.

Во животот имаше име кое ми звучеше глупаво, а кога влезе во мојот живот го накутив со многубројни прекари. Сега, конечно, му го доделувам тоа име кое убаво изгледа напишано, а убаво звучи и кога ќе се изговори, бидејќи сега можам да лежам покрај него само во книгата.

Тоа не е безначајно, бидејќи се вклучив во поворката на писатели кои настојуваа на бел лист хартија да ги опишат уживањата кои обично се нарекуваат страстни, но кои понекогаш силно ќе ве зграпчат за срце. Открив, како и повеќето од нив, а понекогаш морав и да признаам, исто како и многу други, дека не сум во состојба да го опишам она давање љубов кое е врвот на животот и ги движи нашите тела на начин кој не сме способни ни да го замислиме. Знам дека ризикувам да звучам смешно, дека моите исклучителни чувства можат да потонат во баналност и дека секој збор може да ме издаде, и да бидам неуверлива или вулгарна, слаба или гротескна, а можеби и едноставно одбивна.

Како да се именуваат, онака од срце, тие вкрстувања и преплетувања со кои се изразува, се поттикнува и се гаси желбата? Како да го потресеш читателот употребувајќи го зборот „коитус“? „Ко-ир“ значи да одиш заедно, тоа се сложува. Но, што се случува со уживањето кое го чувствуваат две тела, кои се движат складно?

Тука е и зборот „пенетрација“, која потсетува на судница. „Дали дошло до пенетрација госпоѓице?“ А, терминот

„блудничење“? Тој термин потсетува на тајновитост и на грев. „Копулација“ звучи некако работно, „парење“ потсетува на животни, „да легнеш со некој“ звучи досадно, а „ебење“ некако избрзано...

Значи останува „обљуба“ или „освојување тврдина“, „одигрување на љубовна игра“ или „смирување на страста“. Тоа, за жал, се заборавени термини, настанати во младиот јазик во формирање, кој се уште не станал банален.

Денеска, во период на инфлација на зборови, кога тие се менуваат побрзо од облеката, ни преостануваат само валкани изрази или шеги, кои со повторна употреба ја губат смислата. Познатиот термин „водење љубов“ и понатаму ни е на располагање, но е лишен од секаков емотивен набој, како и од скандалозен или од еротски призвук. Тоа значи дека не доликува на овој тип на книжевност.

А, кога станува збор за органите кои го произведуваат тоа уживање, писателот, а писателката можеби и уште повеќе, наидува на нови препреки. „Стапот на Жан-Фил се исправи, спремен да прсне... Мелоровиот фалус суверено се издигаше и делуваше застрашувачки... Мадињата на помошникот на директорот... Твојот обожуван скротум... Неговиот penis, твојот пубис, нивните пениси... Мојата ненаситна вагина... Вашиот клиторис, Беатрис...“

Како да се постигне да не звучите смешно? Дури и анатомскиот речник, кога станува збор за половите органи, не звучи невино, а зборовите на тие неранимајковци кои имаат сопствен живот, ви наметнуваат некои веќе готови слики и одбиваат да бидат недолжно употребени. Обично потекнуваат од латински, или од жаргон, од основата „адо“ или „Крадо“. Тоа се однесува на оние кои постојат. Речникот поврзан со женскиот оргазам сè уште се создава, па дури и кај најдобрите автори е доста симашен.

Требаше сето тоа да се заборави и да се тргне од еротскиот печат и фотороманите на лоша хартија, како и Ексел програмата за секс, кои го подготвуваа уредници од индиферентните западни земји. Требаше да се заборави на модниот еротизам и

бонтон, кој не наведува и под покривката да користиме филозовски речник, како маска за бесрамноста.

Приказната која сакав да ја раскажам, меѓутоа не може да се раскаже без опис на „страстниот грев“, како што се зборувало во 16 век, според податоци од „Еротскиот речник“ на Пјер Гвио. Препуштајќи му се на „страстниот грев“ монте јунаци ги надминуваа растојанијата преку половина свет; заради тоа никогаш не можеле да се одречат еден од друг, и покрај тоа што сè ги разделувало.

Би било ласкаво, а и полесно, да се објасни таквата љубов, да се воведат моментот на заедничка идеја или култура, другарство од детството, некој редок талент на една од главните личности, потресна тешка инвалидност..., но секогаш треба да се признае чистата и неразумна вистина: тие двајца биле родени да не се познаваат, да се презираат, а само неартикулираниот јазик на љубовта им дозволувал да општат, и само магијата на нешто неодредено, подразбирајќи ја и приказната за предодреденоста, кон која често се прибегнува во такви ситуации, или мистеријата на тропизмот, или некоја игра на хормони, што знам, би им помогнала да ги поврзе толку цврсто, да исчезнат сите препреки.

Ми преостана уште најчесто практикуваниот чин на земјината топка да го направам привлечен. Бидејќи ние пишуваме за да ги маѓепсаме читателите, нели? А, како да се опише тој извор на небесна радост која се наоѓа помеѓу машките и женските нозе, и да се претстави како вистинско чудо на нешто што насекаде се прави, отсекогаш, меѓу нашите истовремено слични и различни полови, кои можат да бидат прекрасни, но и достоини за жалење?

Во тој поглед не располагам со никакви знаења кои на другите не им се достапни, ни со зборови кои веќе други писатели не ги употребиле. Не станува збор за патувања во непознати предели: не постои Папуа на љубовта. Не постои ништо побанално од вагината, освен ако тоа не се две вагини, и фалус, кој во даден момент се празни, како опашка под притисок.

Претпазливоста ми наложуваше да се откажам од оваа работа. Но, помеѓу делата од порнографска книжевност и оние

од „розовата библиотека“, блескаат некакви книжевни ремек-дела кои им се потсмеваат на сите тие препреки. Претпазливо-ста се покажува како доблест најчесто дури кога ќе доживееме некаков удар, кога ќе доживееме пораз. Зарем книжевноста, во целост, не е непретпазлива?

Секако беше вредно да се ризикува, и прекрасно, да се напишат почетните редови на оваа книга: „Имав осумнаесет години кога Говен ми се вовлече во срцето, каде што остана до крајот на мојот живот, а за тоа тогаш не бевме свесни ниту тој, ниту јас. Да, сè започна со срцето, барем во тоа време јас тоа така го сфатив, и покрај тоа што тогаш сè уште беше на ниво на кожа...“

ГОВЕН

Имав осумнаесет години кога Говен ми се вовлече во срцето, каде остана до крајот на мојот живот, а за тоа тогаш не бевме свесни ниту тој, ниту јас. Да, сè започна со срцето, барем во тоа време јас тоа така го сфатив, и покрај тоа што тогаш сè уште беше на ниво на кожа.

Беше некаде шест или седум години постар од мене, и беше во предност бидејќи беше морепловец кој веќе заработува за живот од својата работа, додека јас сèуште бев студентка, и зависна од родителите. Моите париски пријатели во однос на него беа само размазени клинци и „зазуи“, додека него морнарскиот повик му ги обликувал мускулите и му создал силна фигура во релативно краток рок, како да остарел предвреме. Детството сèуште му се гледаше во погледот, кој го вртеше секогаш кога ќе забележеше дека некој го гледа, а младоста му се оцртуваше на арогантните усни со завиени краеве, додека машката сила се истакнуваше преку силните раце кои оставаа впечаток како да се импрегнирани со сол, и во она малку подгрбавеното држење, како постојано да настојуваше да одржува рамнотежа на палубата од некој брод.

До периодот на адолесценција бевме претставници на две различни непомирливи врсти, чии патишта не се вкрстуваат: тој беше типично бретонско момче, а јас вистинска Парижанка. Тој пред сè, беше син на сиромашен селанец, а јас ќерка на туристи, што се сметаше за наша професија, и што подразбираше начин на живот кој не го привлекуваше неговото почитување. Во ретки ситуации на безделничење страшно играше фудбал со браќата, што мене ми беше многу неинтересно; исто така ги вадеше пилињата од гнездата или ги гаѓаше со прачка, што ми беше одвратно; остатокот од времето го поминуваше потсмевајќи се со децата од соседството, или ни дофрлуваше „грозни зборови“ секој пат кога сестра ми и јас ќе се сретневме со него, што мене ми личеше на типично машка навика, и ми беше одвратно.